

[Hanne Budtz.]

den seneste tid fremkomne kritik af sammenblandingen af folketingsmandater med administrative poster. Selv om en del af denne kritik har skudt over målet, bør den dog iagttages. Det kan ikke være rigtigt, at folketinget ikke skulle repræsenteres i visse institutioner, men der bør være både en begrænsning og en fast ramme. Vi synes derfor, at folketingets repræsentation er fuldt ud tilgodeset med bestemmelsen om, at hvert af de i finansudvalget repræsenterede partier vælger et medlem, og derfor er det os magtpåliggende at få præciseret, at flere medlemmer af folketinget ikke kan vælges, således som vi har sagt det i vort ændringsforslag. Det er jo klart, at det er ikke ensbetydende med en diskvalificering af folketingsmedlemmerne — regeringspartierne kalder det en diskriminering, en forskelsbehandling. Vi mener, at en sådan bestemmelse er nødvendig.

Regeringspartierne siger, at det ikke er meningen i almindelighed ad den vej at forøge antallet af politikere i radiatorådet. Vi mener, at bestemmelsen i § 4 vil blive benyttet dertil; i teorien er der i og for sig intet i vejen for, at alle 10 poster blev anvendt på den måde. Jeg tror naturligvis ikke, det vil blive tilfældet i praksis, men jeg er overbevist om, at bestemmelsen vil blive benyttet til at sætte flere af folketingets medlemmer ind i radiatorådet, og når dette er regeringens opfattelse, er det i og for sig også meningsløst at sætte valget af de 10 medlemmer i en bås for sig i lovforslaget § 4 og dernæst nævne de af partierne i tinget valgte medlemmer. Hvis det er regeringens mening, og det er det jo, at der skal kunne vælges politikere som repræsentanter for lyttere og fjernseere, ville det have været naturligt at slå de to grupper sammen. Hvis man adskiller dem i to forskellige poster, ser det ud for dem, som læser loven uden at kende forudsætninger, bemærkninger og forhandlinger her i tinget — og må synes naturligt for disse udenfor stående — at der ikke kan vælges politikere blandt de 10.

Det er jo ikke noget ekstraordinært, at det i en lov udtrykkes, at folketingets medlemmer ikke må have sæde i råd og nævn eller kun i et vist antal og ingen derudover. Jeg kan her henvise til loven om Danmarks

nationalbank af 1936, hvor der til repræsentantskabet vælges 8 medlemmer, der er medlemmer af tinget, samt derudover et antal medlemmer, der ikke må have sæde i tinget. Dette står der udtrykkeligt i den pågældende lovs § 4, og der er altså ikke noget ekstraordinært ved dette. Det samme gælder ålegårdsovernævnet, der nedsattes i henhold til loven om saltvandsfiskeri af 1951, og hvortil tinget vælger 2 medlemmer, medens et vist antal vælges, som — det står også udtrykkeligt i loven — ikke må have sæde i tinget. Endelig er det samme udtrykt i loven om rigsretten, men her gør ganske særlige forhold sig gældende.

Når regeringspartierne altså ikke vil medvirke til en bestemmelse som den, vi har foreslået, kan det navnlig undre én at se den radikale ordfører, det ærede medlem hr. Helge Larsens stilling. Ved første behandling gik han meget kraftigt imod en for stærk politisk indflydelse og udtalte ifølge Folketingstidende sp. 3980 følgende:

„Og det vil være rigtigt — og der går absolut intet skår af folketingets anseelse derved — at erkende, at der i kredse af befolkningen er uvilje mod en for stærk politisk indflydelse i selve radioens ledelse.“

Den radikale ordfører har også ved taler, store taler ude omkring i landet, ladet forstå, at netop hans parti var det, der ville begrænse den politiske indflydelse og fremme den kulturelle indflydelse.

Alt dette, alle disse store ord, falder jo ærlig talt noget mat og negativt ud, når man nu ser de radikales tilslutning til de to øvrige regeringspartiers opfattelse: at der kan og bør være mulighed for en forøget politisk indflydelse i radiatorådet. Man kunne jo tænke sig, at det ærede medlem eventuelt ville begrunde denne tilslutning med, at dette — som det også er nævnt — skulle være tænkt som en midlertidig lov og en midlertidig bestemmelse, men man må vel sige, at det kan aldrig være en saglig, acceptabel forklaring på et sådant tilbageskridt i éns meninger.

Endelig har regeringspartierne foreslået, at hele bestemmelsen om programudvalget udgår af loven. Programudvalget er vel nok det væsentlige led i radioens opbygning, en væsentlig del i dens virke; det er det sted, hvor de principielle retningslinjer for og konkrete forslag til udsendelserne godken-